

Værdikampen er i gang. Hvad sker der, når velfærdsstaten tager overhånd? Når politikerne ikke længere har tiltro til deres egne medborgere og fratager os retten til at leve det liv, vi hver især drømmer om? Når Big Mother kommer snigende og kvæler dig i omsorg ...

Big Mother, din omsorg kvæler os ...

Big Mother smiler mildt, når den nye fedtafgift hjælper dig med at sætte gafflen i det politisk korrekte stykke kød.

Big Mother er tilfreds, når knivloven forhindrer folk i at arbejde, fiske eller gå på jagt, som de plejer.

Big Mother nyrer en velfornøjet vuggevise, når Sundhedsstyrelsens embedsmænd udarbejder retningslinjer for voksne menneskers søvnbehov.

Big Mother har efterhånden pakket os ind i et lag vat så tykt, at vi ikke længere kan høre vores forfædre hviske til os om drømmen om at skabe de bedste rammer for et menneskeliv - gennem frihed.

Tag vattet ud af ørerne og lyt: For mere end 200 år siden, i 1789, skrev franskmændene i Menneskerettighedserklæringen: "Friheden består i retten til at gøre alt det, som ikke skader nogen anden". Og de kom med en helt konkret instruks til politikerstanden: "Loven har kun ret til at forbyde de handlinger, som er skadelige for samfundet."

Det er, som om nutidens politikere har glemt, hvad frihed betyder. De har glemt den sidste del af den berømte sentens fra den amerikanske uafhængighedserklæring: At mennesket har "visse umistelige rettigheder, heriblandt retten til liv, frihed og stræben efter lykke."

Lykke er som bekendt ikke en fast størrelse. Lykke er ikke det samme for dig, som det er for mig. Derfor kan det enkelte menneske kun stræbe efter lykken, hvis det har friheden til det. Staten skal ikke bestemme, hvordan det gode liv er for dig eller mig.

For der findes ikke ét godt liv. Vi tror på, at du ved, hvad der er godt for dig - og jeg ved, hvad der er bedst for mig.

Grænserne for normaliteten bliver stadig mere snævre. Hvornår stopper det? Hvornår er Big Mother-staten tilfreds? Man kan frygte, at Big Mother først er tilfreds, når vi alle sammen:

Står tidligt op ... børster vores perfekte tænder ... snupper en daglig løbetur ... spiser en klid- og speltbolle og husker vores 600 g frugt og grønt hver dag ... har et perfekt BMI og en tilfredsstillende IQ ... tager en akademisk uddannelse alle sammen ... får 2,1 børn, så vi reproducerer os selv ... afleverer selv samme børn i den kommunale vuggestue ... husker at hente dem tidligt ... og går tidligt i seng, så vi kan være friske igen, når vi skal bruge endnu en dag på at tilfredsstille statens umættelige kontrolbehov.

Men vi er ikke til for staten. Staten er til for os. Når Big Mother er tilfreds, kan det godt være, familiefotos og sundhedsstatistikker ser pæne ud. Men er vi lykkelige? Nej! For Big Mother har omklamret os med så mange love og regler og forbud, at vores frihed er gået tabt. Og uden vores frihed kan vi ikke stræbe efter lykken. Vores egen lykke, vel at mærke.

På den anden side af frihedens mønt er det personlige ansvar. Vi vil naturligvis ikke lade folk ligge og sulte på gaden. Men vi tror på, at vi kun skal hjælpe, når der er et reelt behov. Og som Gandhi sagde: "Friheden er ingenting værd, hvis ikke den indbefatter friheden til at fejle".

Den lovgivningsiver, som Big Mother står i spidsen for, begrænser ikke bare vores frihed. Den begraver os i papirer. Hver dag kommer der

flere love til, flere regler, flere cirkulærer, flere kontrolskemaer. Vi lider alle sammen under det - borgere, offentligt ansatte, virksomhedsejere. 1.643 flere nye love og regler har Slotsholmen belemret os med det seneste år.

Folketinget er utrætteligt. Ikke en dag går, uden at et nyt forbud, et nyt påbud eller en ny regel udtænkes. Siden sidste år har man eksempelvis diskuteret rygeforbud på efterskoler, forbud mod solarier, forbud mod købesex, forbud mod dyresex, påbud om alkohol i biler, påbud om cykelhjelm for børn, forbud mod SMS-lån, forbud mod foie gras, kvoter for kvinder i bestyrelser, obligatorisk motion på erhvervsuddannelserne ...

John Stuart Mill sagde i bogen Om Friheden: "Vi må (...) ikke blot beskytte os mod embedsmændenes tyranni, men også mod den herskende tanke eller følelse, mod samfundets lyst til uden at dømme og straffe at presse sine ideer og adfærdsmønstre ned over hovedet på anderledes tænkende."

Liberal Alliance kæmper en ensom kamp mod bureaukratiet. Mod en regeljungle, der har fået vokseværk. Vi kæmper for at få friheden tilbage. Og bare rolig, vi giver ikke op så let. Vi vil blive ved med at sige de sandheder, som andre ikke vil høre - og ikke tør sige.

Helt apropos, så sagde forfatteren George Orwell: "Frihed er retten til at fortælle folk det, som de ikke ønsker at høre."

Giv os mindst 8 mandater. Så sætter vi Big Mother på slankekur og genindfører fornuften i dansk politik!

NOT THE USUAL SUSPECTS: Liberal Alliances spidskandidater er frihedselkende mennesker, der har deres meningers mod. Vi har viljen til at gennemføre de nødvendige reformer i stedet for de sædvanlige lappeløsninger. Hjælp os med at genindføre fornuften i dansk politik.